

ifølge Forslaget fremtidig ville blive udbetalte til Menige og Underkorporaler i Forhold til, hvad de nu have i Lønning, ikke skulde udbetales dem, førend en almindelig Lønningslov for Hæren var udkommen. Det forekommer mig, at der ikke er saa faa Vansteligheder derved. For det Første kan der siges derimod, at det, der er Bevæggrunden til, at man kan være almindelig enig om, at dette Tillæg skulde udbetales til Menige og Underkorporaler, er, at deres nuværende Lønning er for lav; naar den er for lav, og man ekkender, at de bør have Mere, tror jeg ogsaa, at man deraf ganske sikkert maa slutte, at det ikke kan nytte at give dem Udsigt til senere en Gang mulig at faae en Forhøjelse, men derimod ikke give dem denne Forhøjelse, medens de netop have Brug for Pengene, medens de skulle leve af deres Løn. Der næst maa jeg gøre opmærksom paa, at Forslaget, saavidt jeg kan opfatte det, vil fremkalde store Vansteligheder ved Bogsøringen; man maa erindre, at man ikke veed, naar den nye Lønningslov vil blive vedtagen, men at der vistnok inden den Tid vil finde en Del Hjemforlovelser Sted. Skal det Mandsskab altsaa, som bliver hjemforlovet, inden den almindelige Lønningslov udkommer, først senere have dette Tillæg sendt til dets Hjem? Jeg tror ikke, at den Udvei, som den ærede Krigsminister bebudede at ville foreslaa, egentlig er praktisk eller ret stemmer med den Trang, der er tilstede blandt Underkorporalerne og de Menige til at faae en Forhøjelse i deres Lønning. Den høitagtede Minister mente, at denne Lov kunde undværes, og at man kunde rette sig efter Møntlovens Bestemmelser. Jeg tror ikke, at dette egentlig er muligt; i alt Fald vil det være forbundet med megen Vansteligheid at komme igjennem Regnskaberne, saafremt ikke en Konverteringslov udkommer. Man maa jo nemlig erindre, at en stor Del af Udbetalingerne ere imaa Summer, Summer, der ville være under 12 Sk., eller ialtsald falde saaledes mellem 12 og 24 Sk., at der altid vil blive nogle Brokfilling tilovers. Det vil derefter blive meget vanstelig at føre Regnskabet saaledes, at det bliver muligt for en Revision egentlig at komme efter, hvorledes det er ført. Jeg tror derfor, det er nødvendigt at se at faae denne Lov vedtaget, og jeg vilde derfor meget ønske, at det var muligt her i Landstinget at faae den høitærede Minister stemt for at gaa ind paa Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Jeg kan ikke se Andet, end at det er det Naturligste, at man, naar man vil give en Forhøjelse, da giver den ubetinget indtil den Tid, hvor den anden Lønningslov bliver vedtagen; men naar denne anden Lønningslov vil blive vedtagen, er det jo ikke muligt at have nogen Mening om. Hærløven bør jo først vedtages, da en hel Del af Bestemmelserne i Lønningsloven ere afhængige af den Orden, som Hærløven bestemmer.

Fischer: Forsaavidt kan jeg være enig med den ærede sidste Taler, at den nemmeste Maade at ende Sagen paa vilde være den, at vedtage Lovforslaget, som det er kommet fra Folkethinget. Det er i det Hele taget den nemmeste Maade, hvorpaa Landstinget kan ende en Sag, som kommer fra Folkethinget, at vedtage den i uforandret Skikkelse, saaledes som man har faaet den oversendt; men derved er dog ikke de Betenkeligheder fjærne, som man af gode og gyldige Grunde kunde have ved Lovforslaget. Det ærede Medlem mente jo rigtignok, at det var klart for Alle — og det tror jeg ogsaa, det er —, at de Menige og Underkorporalerne kunde trænge til en Forbedring i deres Lønning; men saa kommer der den Ting til, at det ogsaa er klart, idetmindste for Mange, at der ogsaa er Andre, som trænge til en Forbedring i deres Lønning, og at den mislige Stilling netop fremkommer derved, at man udtager Lønningen for de Menige og Underkorporalerne for sig og fastsætter den som noget Vedvarende, uden at tale om de øvrige ligesaa paatrængende Lønningsforbedringer. Men, hvilke forskellige Meninger der end forøvrigt kan være om Lovforslaget, saa tror jeg, at vi Alle kunne være enige derom, at det er høist ubølgigt, at et Lovforslag som dette bliver bragt ind i Landstinget saa Dage førend Juleferien begynder, og under saadanne Omstændigheder, at det ikke er muligt at underkaste det en Behandling i et Udvalg — skøndt vi jo have tænkt os, at alle Lønningslove skulle henvises til et bestemt Udvalg —, uden at derved Sagens Gjennemførelse inden den Tid, Loven skal træde i Kraft, vil være umuliggjort, ja, at det ikke engang er muligt at behandle Lovforslaget her i Thinget paa en saadan Maade, at det, hvis der er foregaaet Ændringer deri, kan sendes tilbage til det andet Thing uden ved Benyttelsen af extraordinære Friste; thi ikke engang om man undlod at henvise den til et Udvalg, vilde den høitærede Formand, saafremt det skulde naas, kunne fremme Sagen paa sædvanlig forretningsmæssig Maade; man maatte extraordinært forferte Fristerne. Jeg negter ikke, at jeg nærer den Anskuelse, at det vilde have været det Helbølgste, om Regjeringen bestemt havde fastholdt sit oprindelige Forslag, hvorefter der kun var Spørgsmaal om at foretage de Forandringer, som det nye Møntsystem nødvendiggjorde. Derved vilde Sagen have været ubetinget klar, og havde man negtet dette, saa havde man negtet en Fornødenheid, som stammer fra Regnskabsønsyn, og som virkelig har sin Betydning — i saa Henseende er jeg enig med den ærede sidste Taler. Nu er man imidlertid kommen ind paa en anden Dei, og efterat man har betraadt den, er Forsøget bristet, idet man ved Sagens yderligere Behandling har givet Loven vedvarende Gyldighed, medens man oprindelig kun havde tiltænkt den en fortere Varighed. Da jeg hørte den